

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΠΑΡΟΝ ΔΕΪΡΜΕΝΤΖΟΓΛΟΥΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις «Φαζίλετ» Τάσσου Βακαλοπούλου, ἐν Γαλατᾷ, Γιουκσὲν Καλδιοῦμ, 66

—
1930

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΠΑΡΟΝ ΔΕΪΡΜΕΝΤΖΟΓΛΟΥΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις «Φαξιλέτ» Τάσσου Βακαλοπούλου, ἐν Γαλατᾷ, Γιουγκσὲν Καλδιοῆμ, 66

1930

Τὸν παρόντα λόγον ἐκδίδουν, συγ-
καταθέσει τῆς Α. Σεβασμιότητος,
τινὲς ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἤντη-
σαν ἐξ αὐτοῦ βαθεῖαν ἀνακούφισιν.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΠΑΡΟΝ ΔΕΪΡΜΕΝΤΖΟΓΛΟΥΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

Δὲν ξεύρω, ἂν τὰ λόγια μου αὐτὰ θὰ εἶναι νεκρώσιμα ἢ ἐπιθαλάμια. Εἶναι πολὺ τραγικὸν νὰ φαντασθῇ τις ὅτι τὰ δέκα ἑπτὰ χρόνια τῆς πρώτης ἡλικίας μποροῦν νὰ περικλείσουν τὸν θάνατον, τόση καλωσύνη αὐτὸ τὸ κακό, τόση εὐμορφία αὐτὴ τὴν ἀσχημία.

Αἱ ἡμέραι μας, κατὰ τὸν Ποιητὴν, εἶναι ὡσὰν τὰ κερὰ τὰ ἀναμμένα. Κάθε μέρα ποὺ περνᾷ σβύνει καὶ ἓνα κερὶ. Γυρίζεις πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ βλέπεις μελαγχολικὰ πὼς αὐξάνει ἡ γραμμὴ τῶν σβυσμένων κερῶν. Στρέφεις πρὸς τὰ ἔμπρός, καὶ βλέπεις πὼς ὀλιγοστεύουν τὰ ἀναμμένα κερὰ.

Ἄλλ' ἐδῶ δὲν ἔσβυσαν ἓνα ἓνα. Φύσηξε ἓνας ἄνεμος καὶ τὰ ἔσβυσε ὅλα μαζί. Ἐδῶ χωρὶς νὰ γίνῃ μεσημέρι βράδυαξε. Χωρὶς νὰ λθῇ τὸ καλοκαίρι ἦλθε ὁ χειμῶνας. Ἐγινε γαμβρὸς χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ νύμφη, πολὺ μικρός. Ἐδῶ εἶναι ἓνας μαθητὴς ποὺ τελείωσε τὴ ζωὴ πρὶν νὰ τελειώσῃ τὸ

Σχολεῖο. Τελείωσε τὸ ὕφασμα χωρὶς νὰ ραφῆ ἢ φορεσιά. Τὸ ἄνθος ἐμαράνθη χωρὶς νὰ δέση εἰς καρπὸν. Τὸ φυσικὸ εἶναι τὰ παιδιὰ νὰ κηδεύουν τοὺς γονεῖς. Ἐδῶ οἱ γονεῖς εὐρίσκονται εἰς τὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία τοῦ παιδιοῦ των.

* *

Ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, καθ' ὃν χρόνον ἔρχεται ἡ ἀφύπνισις τῆς ψυχῆς, τὸ ἐσωτερικὸν ἀνάβλυσμα, ἢ τάσις πρὸς ἐξιδανίκευσιν, πρὸς βίον ἀνώτερον, ἢ ὁρμὴ νὰ κατανοηθῆ τις, νὰ περιαγάγῃ ἀνὰ τὸν κόσμον ἓνα ἄφωνον πόθον, μιὰ ἐλπίδα μυστική. Καὶ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ πάντα. Δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ κανένα, ὁ ὁποῖος νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ζωὴν του καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἀτομικότητά του, εἰς τὴν κατανόησίν του.

Οὔτε ἡ βεβαιότης πλέον ὑπάρχει οὔτε ἡ ἀμφιβολία· οὔτε ἡ φροντίς οὔτε ἡ ἀφροντισία· οὔτε ἡ ἐλπίς οὔτε ὁ φόβος· οὔτε ἡ χαρὰ οὔτε ἡ ἀπελπισία· οὔτε ἡ γοητεία ἢ σιωπηλὴ οὔτε τὸ θέλητρον ποὺ ὁμιλεῖ. Ἡ ζωὴ πλέον δὲν θὰ τὸν ὁμιλήσῃ, δὲν θὰ τὸν προσλάβῃ, δὲν θὰ τοῦ θωπεύσῃ τὸ μέτωπον. Ὅλα θὰ σιωποῦν δι' αὐτόν.

Ποῖος θὰ κατανοήσῃ τὸ μυστήριον τῆς σιωπῆς ἐκεῖ ὅπου ὅλα θέλουν νὰ ἐξορμήσουν καὶ νὰ ἀκουσθοῦν; Εἰς τὸν τάφον ἢ σιωπὴ! Ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μᾶς συμπνίγει τὸ μυστήριόν του. Οἱ ἐφήμεροι φλεγόμεθα ἀπὸ τὴν δίψαν τῆς αἰωνιότητος. Ἀκριβῶς, θέλομεν νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ὁ τάφος. Πέριξ του τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ψιθυρίζουν, καὶ τὸ μάρμαρον θροεῖ, ὅταν τὸ κρούῃ ἢ βροχὴ

καὶ πίπτουν ἐπάνω του τὰ μαραμμένα φύλλα. Ποῖος θὰ μᾶς πῆ, ἂν τὸ χαμόγελο, μὲ τὸ ὁποῖον καταβαίνει ὁ νεκρὸς εἰς τὸ μνήμα, εἶναι ὄχι μόνον μιὰ ἀνάμνησις ἀλλὰ καὶ μιὰ ὑπόσχεσις;

Τί φοβερὴ ἀντινομία! Ἐνα παιδὶ γεμάτο καλωσύνη, καὶ «ἔζησε τόσον ὅσο ζοῦν τὰ τριαντάφυλλα». Γεμάτο εὐγένεια, σεμνότητα, χάρι, δροσιά, καὶ ὅλες αὐτὲς αἱ ἀρετὲς ἔδωκαν συνάντησιν εἰς ἓνα νεκροθάλαμον.

* *

Οἱ συμμαθηταί του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ, δίνουν ἐξετάσεις. Εἶναι ὁ χρόνος τῶν ἐξετάσεων. Καὶ ἡμεῖς σήμερα ἐδῶ δίνουμε ἐξετάσεις. Ἐξετάσεις ἐνώπιον τῆς θείας τραπέζης. Δίνουν ἐξετάσεις πρὸ πάντων οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, οἱ φίλοι του. Ἄν δείξουν ὑπομονή, θὰ ἀποδείξουν πὼς ἔχουν πολλὴν πίστιν. Ἄν ὀπισθοῦν μὲ καρτερίαν, θὰ πῆ ὅτι ἔχουν ἐλπίδα. Ἄν ἡ ψυχὴ τους γεμίσῃ ἀπὸ ἐγκαρτέρησιν, σημαίνει ὅτι ἔχουν ἀγάπην. Εὐρίσκει κανεὶς μεγάλη ἀνακούφισιν εἰς τὸν πόνον, ποὺ τὸν δέχεται θεληματικά, εἰς τὴν θλίψιν ποὺ τὴν προσφέρει διὰ κάποιον. Διὰ τοὺς γονεῖς εἶναι ἀπὸ τὲς στιγμὲς ἐκεῖνες τὲς μεγάλες, ποὺ πρέπει νὰ ἀναζητήσουν εἰς τὸν ἑαυτόν τους τὸν ἥρωα, διότι ἡ ὑπομονή, ἢ ἐγκαρτέρησις, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἡρωϊσμός.

Εἰς τὸν κόσμον ἡ σοφία δὲν μᾶς φθάνει, τὰ πλούτη δὲν μᾶς ἀρκοῦν, ἢ εὐτυχία δὲν μᾶς ἱκανοποιεῖ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε καλὰ παιδιὰ, πρέπει νὰ εἴμεθα προειδοποιημένοι ὅτι ἐνδέχεται νὰ τὰ χάσουμε ὅλα, ὅτι ἐνδέχεται νὰ πάθουμε τὴν

μεγαλύτερη συμφορά, ἀφοῦ ὅλα εἶναι εὐθραυστα, ὅλα εἶναι παροδικά, ὅλα εἶναι χαρίσματα ξένα, τίποτε δὲν εἶναι ἰδικόν μας, ὅλα μᾶς τὰ ἔδωκεν ὁ Θεός. Ἡ μεγαλύτερη φιλοσοφία εἶναι ἡ ἐγκαρτέρησις, αὐτὴ εἶναι ὁ μεγαλύτερος πλοῦτος, ἡ ἀκαταμάχητη δύναμις, τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦμέγα τῆς ζωῆς, τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, ὁ βράχος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀνθρωπότης ἔχει οἰκοδομήσῃ τὸ μεγαλεῖόν της, τὴν εὐγένειάν της, τὸν πολιτισμὸν της, τὸ θαῦμά της.

Τί ἔχεις; Ἔχω παιδιά. Τίποτε. Νὰ ἔχῃς ὑπομονή, αὐτὴ εἶναι τὸ καλύτερο παιδί σου. Σὺ ὁ ἄλλος τί ἔχεις; Ἔχω πλούτη. Τίποτε. Νὰ ἔχῃς καρτερίαν, αὐτὴ εἶναι ὁ πολυτιμότερος θησαυρὸς εἰς τὸν κόσμον, πὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κλέψῃ. Τί εἶσαι; Εἶμαι σοφός. Τίποτε. Νὰ εἶσαι ἥρωας, νὰ ἔχῃς δηλαδὴ ἐγκαρτέρησιν.

Ἐγκαρτέρησις σημαίνει πίστιν, σημαίνει, ἐλπίδα, σημαίνει ἀγάπην, σημαίνει κάμνω κᾶτι μεγάλο, σημαίνει ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσω τὴν συμφορά, νὰ ἀντιμετροῦμαι μὲ τὸν θάνατον στὲς πειρὰ προσφιλεῖς μου ὑπάρξεις.

**

Ἄς ἀφήσουμε τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πὺ ξεύρει, ἐκεῖνο πὺ θέλει. Εἴμεθα πολὺ ἀμαθεῖς διὰ νὰ κρίνουμε τὲς θεῖες βουλές του, διὰ νὰ ἐξιχνιάσουμε τὰ κρίματά του, πὺ εἶναι ἄβυσσος, τὰς ὁδοὺς του, πὺ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι, τὴν δύναμίν του, πὺ εἶναι μεγάλη, τὴν δικαιοσύνην του πὺ δὲν ἔχει ὄρια, τὰ ἔλέη του πὺ εἶναι αἰώνια. Τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ,

χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ θέλῃ. Ἄνευ τῆς γνώσεώς του, λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, οὔτε ἐν στρουθίον πίπτει εἰς τὴν γῆν. Ἡμῶν δέ, εἶπεν ὁ Χριστός, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς εἰσιν ἡριθμημέναι.

Ἡμεῖς βλέπουμε τὰ πράγματα σκληρά, ἄδικα, διότι τὰ βλέπουμε ἀπὸ μιὰ μόνον πλευρά, κί ὁ νοῦς μας εἶναι μικρός, καὶ ἡ ψυχὴ μας στενόκαρδη. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὲ ἐξηγήσουμε ἐκεῖνο πὺ κάμνει ὁ Θεός. Ἡμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε τὰ πλεον μικρὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, καὶ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξηγήσουμε τέτοιο μυστήριον πὺ εἶναι ὁ θάνατος; Ὁ Θεὸς σκέπτεται καὶ μᾶς ἀγαπᾷ, αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ. Ἄς ἔχουμε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν.

**

Αὐτὸς ἔβαλε τὴν ἐλπίδα κί ἐπάνω εἰς τὸν τάφον. Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομά του. Αὐτὸς εἰς τὴν Γῆν ἔσμιξε τὴν χαρὰ μὲ τὸ πένθος, καὶ ἀφῆκε τὴν γλυκύτητα τῆς ζωῆς νὰ ξαπλωθῇ ἕως εἰς τὴν γλόην τῶν πεθαμένων. Αὐτὸς ἔκρουσε τόσο μυστήριον εἰς τὰ μνήματα, εἰς τὰς συνειδήσεις, εἰς τὴν Φύσιν, εἰς τὸν πόνον, εἰς τὸν τρόμον, εἰς τὴν ἀγάπην. Αὐτὸς ἔβαλε πολὺ θέλημα εἰς τὴν ἀνόμησιν, κάθαρσιν εἰς τὰ παθήματά μας, κᾶτι τὸ αἰώνιον εἰς τὸ ἐφήμερον. Καὶ συνεδύασε, ὅπως εἰς τὸ ἄνθος, τὴν φθορὰν μὲ τὴν ὠραιότητα, τὸ παροδικὸν μὲ τὴν χάριν, τὸ εὐθραυστον μὲ τὴν ἀγνότητα.

**

Μιὰ σκέψις ἐλπίδος σὲ μερικὲς στιγμὲς εἶναι πειρὰ πολύτιμη ἀπὸ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ

κόσμου. Οί γονεῖς μὲ τὴν μεγάλην δι' αὐτοὺς ἀπώλειαν τοῦ παιδιοῦ των θὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀγάπην αὐτοῦ καὶ τὰς ἀρετὰς του μὲ πειρὸ μεγάλη ἱερότητα, θὰ ἀκούσουν εἰς τὸν ἀντίλαλο τοῦ παρελθόντος καὶ εἰς τὰ λαλήματα τῆς ψυχῆς των ἓνα τόνον ἀγιώτερον, θὰ διαπιστώσουν ὅτι δὲν ἐστερήθησαν τὸ παιδί τους, ἀλλὰ τὸ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Δημιουργόν. Λὲν τὸ κατέκρουσεν ἡ Γῆ, ἀλλὰ τὸ ὑπεδέχθη ὁ οὐρανός. "Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγον ὅλοι θὰ συναντηθοῦμε μὲ τοὺς νεκρούς μας. Οἱ νεκροί μας εἶναι πολὺ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς οἰκείους μας πού ζοῦν. Ἔχουμε πολλούς, οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς ὑποδεχθοῦν, ὅταν κλείσουμε τὰ μάτια. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ ξεπερνᾷ τὰς ἀνθρώπινες ἀθλιότητες καὶ ἀδυναμίες, μᾶς φέρει εἰς τὴν μεγάλη γαλήνη τοῦ πνεύματος καὶ γεννᾷ μέσα μας τὸ ὑψηλὸν συναίσθημα τῆς ἀπολύτου πεποιθήσεως εἰς τὴν θεϊαν ἀντίληψιν, τὴν ὁποίαν τόσον περιπαθῶς ἔψαλεν ὁ Δαυὶδ μὲ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα: « Ἐὰν καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ ».

* *

Αὐτὸς θὰ εἶναι καὶ μετὰ τοῦ Πάρου Δεῖο-μεντζόγλου, ἐπάνω εἰς τὴν σορὸν τοῦ ὁποίου ἤλθαμε νὰ ψάλουμε τὸ Αἰωνία ἢ μνήμη καὶ νὰ ράνουμε αὐτὴν μὲ ἄνθη. Πόσον ὅμοια μὲ αὐτὰ ἦτο ἡ ζωὴ του! Καὶ τὰ λόγια μας αὐτὴν τὴν στιγμὴν δι' αὐτὸν εἶναι ὅμοια μὲ τὰ ἄνθη. Αὐτὰ εἶναι ἐφήμερα, ἀλλ' ἡ μνήμη τοῦ θρηγουμένου παιδιοῦ θὰ εἶναι αἰωνία.

Αἰωνία ἢ μνήμη αὐτοῦ!

© MEGARPO

SIAMMOON